

Vô Thường

Thơ: Sơn Cư
Nhạc: Quý Luân

Sâu lắng - Tự sự ♩ = 72

Một mai không còn nữa, đóa hoa cười nắng mai. Giọt

sương đầu ngọn cỏ, vô thường em có hay? Một mai không còn nữa, áng

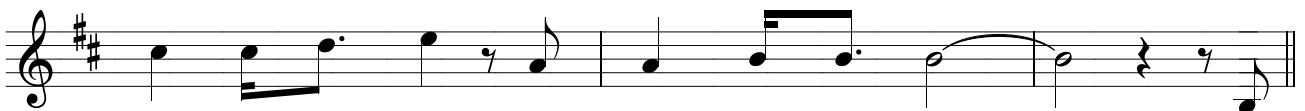
mây bay cuối trời. Tóc xanh thay màu trắng, tuổi nường triều ra khơi.

Nhìn bóng cầu cửa sổ, ngắm bọt nước trôi dòng. Hồn nhiên con bướm ngủ, nụ

cười như bé thơ. Một mai không còn nữa, để lại gì mai sau. Tình

yêu say mộng tưởng, đèn thờ không mang tên. Một

mai không còn nữa, những gì là của ta? Ai, Người trao hạnh phúc?

Ai, Người để ghét ghen? Một mai không còn nữa, vui buồn chừ ai hay! Định

lòng theo hơi thở... nụ cười như bé thơ.